1954
ମାର୍ଚ୍ଚ 18.

ଏମ୍. ଏସ୍. ଶେରିଫ୍
ବନାମ.
ମାଡ୍ରାସ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ
[ମୁଖ୍ୟ ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ମେହେର୍ ଚାନ୍ଦ୍ ମହାଜନ୍, ମୁଖାର୍ଜୀଆ, ଏସ୍. ଆର୍. ଦାସ, ଭିଭିଆନ୍ ବୋଷ ଏବଂ ଗୁଲାମ୍ ହସନ୍, ନ୍ୟାୟାଧୀଶବୃନ୍ଦ]

ଦଣ୍ଡ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତା (1898 ର ଅଧିନିୟମ V)ର ଧାରା 476B - ମିଥ୍ୟା ସାକ୍ଷ୍ୟ ପ୍ରମାଣ ପାଇଁ ଅଭିଯୋଗ ଦାଖଲ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିବା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଦୁଇଜଣିଆ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଖଣ୍ଡପୀଠର ଆଦେଶ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ସକ୍ଷମ ଆବେଦନ କି ।

ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନିଆଗଲା ଯେ, ଦଣ୍ଡ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତା ଧାରା 476B ଅନୁଯାୟୀ, ମିଥ୍ୟା ସାକ୍ଷ୍ୟ ପାଇଁ ଅଭିଯୋଗ ଦାଖଲ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିବା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଏକ ଦୁଇଜଣିଆ ଖଣ୍ଡପୀଠର ଆଦେଶ ବିରୋଧରେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆବେଦନ କରିବା ପାଇଁ କ୍ଷମତା ରହିଛି ।

ଏହା ମଧ୍ୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନିଆଗଲା ଯେ ସମାନ ମାମଲାରେ ଦେୱାନୀ ଏବଂ ଫୌଜଦାରୀ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ଏକକାଳୀନ ମକଦ୍ଦମା ଅଭିଯୁକ୍ତକୁ ଲଜ୍ଜିତ କରିବାର ସମ୍ଭାବନା ଅଛି ଏବଂ ତେଣୁ ସାଧାରଣତଃ, ଏବଂ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପରିସ୍ଥିତିର *ଅନୁପସ୍ଥିତିରେ,* ଅପରାଧିକ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନକୁ ଅଗ୍ରାଧିକାର ଦିଆଯିବା ଉଚିତ ଏବଂ ଦେୱାନୀ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନକୁ ଅପରାଧିକ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ସମାପ୍ତି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସ୍ଥଗିତ ରଖିବା ଉଚିତ ।

ଅପରାଧିକ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା : 1951ର ମାମଲା ସଂଖ୍ୟା 281 ।

ଭାରତୀୟ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 132 ଅନୁଯାୟୀ 1951 ମସିହାର ଫୌଜଦାରୀ ବିବିଧ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 1261 ଏବଂ 1263 ରେ 1 ଅଗଷ୍ଟ, 1951 ରେ ମାଡ୍ରାସସ୍ଥିତ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଦିଆଯାଇଥିବା ବିଚାର ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ଏହି ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀ/ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ *କେ. ରାଜା ଆୟାର* (ତାଙ୍କ ସହିତ *ଆର୍. ଗଣପଥି ଆୟାର* ଏବଂ *ଏମ୍. ଏସ୍. କେ. ଆୟାଙ୍ଗର*) ।

ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 2 ପାଇଁ *ଏଚ. ଜେ. ଉମ୍ରିଗର* ଏବଂ *ଏସ୍. ସୁବ୍ରମଣ୍ୟମ୍* ।

1954 ମସିହା ମାର୍ଚ୍ଚ 18 ରେ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା ।

1954
ଏମ୍. ଏସ୍. ଶେରିଫ୍
ବନାମ.
ମାଡ୍ରାସ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ
ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ବୋଷ

ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ବୋଷଙ୍କ ଦ୍ଵାରା - ଏହି ମାମଲାରେ ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି ଯେ ମିଥ୍ୟା ସାକ୍ଷ୍ୟ ପାଇଁ ଏକ ଅଭିଯୋଗ ଦାଖଲ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିବା ଏକ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଦୁଇଜଣିଆ ଖଣ୍ଡପୀଠର ଆଦେଶ ଦଣ୍ଡ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତା 476B ଅନୁଯାୟୀ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆବେଦନ କରାଯାଇପାରିବ କି ।

ଗୋବିନ୍ଦନ୍ ଏବଂ ଦାମୋଦରନ୍ ନାମକ ଦୁଇ ଜଣ ବ୍ୟକ୍ତି ଫୌଜଦାରୀ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତାର ଧାରା 491 ଅନୁଯାୟୀ ମୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଦାବି କରିଥିଲେ ଯେ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଆବେଦନକାରୀରୂପେ ଥିବା ଦୁଇଜଣ ଉପ-ନିରୀକ୍ଷକ ଆରକ୍ଷୀ ସେମାନଙ୍କୁ ବେଆଇନ ଭାବରେ ଅଟକ ରଖିଥିଲେ । ଗୋବିନ୍ଦନ୍ କହିଲେ ଯେ ତାଙ୍କୁ ଜଣେ ଉପ-ନିରୀକ୍ଷକ ଅଟକ ରଖିଛନ୍ତି ଏବଂ ଦାମୋଦରନ୍ କହିଲେ ଯେ ତାଙ୍କୁ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ଅଟକ ରଖିଛନ୍ତି । ଉଭୟ ଉପ-ନିରୀକ୍ଷକ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ସେମାନଙ୍କ ହେପାଜତରେ ନାହାଁନ୍ତି । ଗୋବିନ୍ଦନ୍ ଙ୍କ ସହ ଜଡିତ ପ୍ରଥମ ଉପ-ନିରୀକ୍ଷକ କହିଥିଲେ ଯେ ଗୋବିନ୍ଦନଙ୍କୁ ସେ କେବେ ଗିରଫ କରି ନାହାଁନ୍ତି ଏବଂ କୌଣସି ସମୟରେ ସେ ତାଙ୍କ ହେପାଜତରେ ନଥିଲେ । ଅନ୍ୟଜଣକ ଦାମୋଦରନ ତାଙ୍କ ହେପାଜତରେ ଥିବା କଥାକୁ ଅସ୍ଵୀକାର କରିଥିଲେ । ସେ ସ୍ଵୀକାର କରିଥିଲେ ଯେ ସେ ତାଙ୍କୁ ଥରେ ଗିରଫ କରିଥିଲେ କିନ୍ତୁ କହିଥିଲେ ଯେ ଆବେଦନର ବହୁ ପୂର୍ବରୁ ତାଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା । ପ୍ରତ୍ୟେକ ତାଙ୍କ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନକୁ ସମର୍ଥନ କରି ଏକ ଶପଥ ପତ୍ର ଦେଇଥିଲେ । ଏହି ଦୁଇଟି ବିବୃତ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ବିବାଦକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତିଙ୍କୁ ତଦନ୍ତ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ ।

ଯଥେଷ୍ଟ ପ୍ରମାଣ ନଥିଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଦସ୍ତାବିଜ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତିଙ୍କ ମତରେ ଦୁଇ ଉପ-ନିରୀକ୍ଷକଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ବିବୃତ୍ତି ସଠିକ୍ ବୋଲି ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏଥିରେ ଅସହମତି ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ ଏବଂ ପ୍ରମାଣର ବିସ୍ତୃତ ଯାଞ୍ଚ ପରେ ଏହି ଉପସଂହାର ପହଞ୍ଚିଥିଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ସତ୍ୟ କହୁଥିଲେ, ଉପ-ନିରୀକ୍ଷକ ନୁହଁନ୍ତି । ଆବେଦନକାରୀମାନେ ସେମାନଙ୍କ ଆବେଦନ ପରେ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଦେଶ ପୂର୍ବରୁ ନିୟମିତ ଭାବରେ ଗିରଫ ହୋଇଥିଲେ ; ଜଣେ ଜାମିନରେ ମୁକ୍ତ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀଙ୍କ ଆଦେଶ ଦ୍ଵାରା ଜେଲ୍ ହାଜତକୁ ପଠାଇ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ତଦନୁସାରେ ସେମାନଙ୍କର ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକ ନିରର୍ଥକ ହୋଇଗଲା ଏବଂ ଖାରଜ ହୋଇଗଲା ।

1954
ଏମ୍. ଏସ୍. ଶେରିଫ୍
ବନାମ.
ମାଡ୍ରାସ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ
ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ବୋଷ

ଏହା ପରେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଦଣ୍ଡ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତା 476 ଅନୁଯାୟୀ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ରେ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଭାରତୀୟ ଦଣ୍ଡ ସଂହିତା 193 ଅନୁଯାୟୀ ଉପ-ନିରୀକ୍ଷକମାନଙ୍କ ବିରୋଧରେ ମିଥ୍ୟା ସାକ୍ଷ୍ୟ ପ୍ରମାଣ ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ କହିଥିଲେ । ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକ ମଞ୍ଜୁର କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଉପ-ନିବନ୍ଧକଙ୍କୁ ଆବଶ୍ୟକ ଅଭିଯୋଗ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା ।

ଏହା ପରେ ଉପ-ନିରୀକ୍ଷକମାନେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆବେଦନ କରିବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ମାଗିଲେ । ଏହି ଆଧାରରେ ଅନୁମତି ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ କୌଣସି ଆବେଦନ ହୋଇପାରିବନାହି, କିନ୍ତୁ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 132 ଅନୁଯାୟୀ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 134 (1) ଏବଂ 372 ର ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଜଡିତ ଥିବାରୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଉପ-ନିରୀକ୍ଷକମାନେ ସେହି ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏବଂ ଧାରା 476 ଅନୁଯାୟୀ ହୋଇଥିବା ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ମଧ୍ୟ ଏଠାରେ ଆବେଦନ କରିଛନ୍ତି । ଏହା ସହିତ, ଏକ ପ୍ରାକ୍ ସାବଧାନତା ସ୍ୱରୂପ, ସେମାନେ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 136 (1) ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନ କରିବାକୁ ଏକ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଛନ୍ତି ।

ପ୍ରଥମ ପ୍ରଶ୍ନ ଯାହା ଆମକୁ ସ୍ଥିର କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ଆବେଦନ କରିବାର ଅଧିକାର ଅଛି କି ନାହିଁ । ଏହା ଫୌଜଦାରୀ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି ସଂହିତାର ଧାରା 476B ର ପ୍ରକୃତ ଅର୍ଥକୁ 195 (3) ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରେ । ପୂର୍ବର ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଅଂଶ ଏହିପରି ଦର୍ଶାଏ : -

"[ଧାରା 476 ଅନୁଯାୟୀ]"........... "ଯାହାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏକ ଅଭିଯୋଗ କରାଯାଇଛି" ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଧାରା 195 (3) ର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟରେ ସେ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆବେଦନ କରିପାରିବେ ଯାହାଙ୍କ ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ପୂର୍ବତନ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅଧିନସ୍ଥ ଥିଲା......"

ପରବର୍ତ୍ତୀ ଧାରା ଏହିପରି -

"ଏହି ଧାରା ର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ, ଏକ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସେହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ଅଧୀନସ୍ଥ ବୋଲି ବିବେଚିତ ହେବ ଯାହାଙ୍କଠାରେ ସାଧାରଣତଃ ଏପରି ପୂର୍ବତନ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଆବେଦନଯୋଗ୍ୟ ଆଦେଶ କିମ୍ବା ଦଣ୍ଡାଦେଶ ଉପରେ ଆବେଦନ କରାଯାଇଥାଏ........"

ଅବଶିଷ୍ଟ ଧାରା ଆମ ପାଇଁ ଚିନ୍ତାର ବିଷୟ ନୁହେଁ ।

ଦୁଇଟି କଥା ସ୍ପଷ୍ଟ। ପ୍ରଥମତଃ, ଧାରା 476B ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନ କରିବାର ଅଧିକାର ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି; ଉଲ୍ଲେଖେନୀୟ ଯେ ଏଥିପାଇଁ ଏକ ଉଚ୍ଚତର ନ୍ୟାୟମଞ୍ଚ ରହିଛି, ଯେଉଁଥିରେ ଆବେଦନ କରାଯାଇପାରିବ; ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟତଃ, ଅପିଲୀୟ ନ୍ୟାୟମଞ୍ଚକୁ କୃତ୍ରିମ ଉପାୟରେ ନାମିତ କରାଯାଇଛି । ଧାରା 195 (3) ର ଅର୍ଥ ଅନୁଯାୟୀ ପୂର୍ବତନ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଯେଉଁ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଅଧସ୍ତନ ସେହି ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆବେଦନ ହେବ । କିନ୍ତୁ ଅଧସ୍ତନ ଏହାର

1954
ଏମ୍. ଏସ୍. ଶେରିଫ୍
ବନାମ.
ମାଡ୍ରାସ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ
ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ବୋଷ

ସ୍ବାଭାବିକ ଅର୍ଥକୁ ବହନ କରେ ନାହିଁ । ଏହା ନିପୁଣତାର ଏକ ଶବ୍ଦ ଭାବରେ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇଛି ଏବଂ ଧାରା 195 (3)ରେ ଏହାର ପରିଭାଷା ଆଧାରରେ ଏହାକୁ ଏକ ବିଶେଷ ଅର୍ଥ ଦିଆଯାଇଛି : "ବିବେଚିତ" ଶବ୍ଦର ବ୍ୟବହାର ଦ୍ୱାରା ଏକ କାଳ୍ପନିକତାକୁ ଲାଗୁ କରାଯାଇଛି । ତଦନୁସାରେ, ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଆମେ ଏହି କଳ୍ପନାର ବିଷୟବସ୍ତୁକୁ ଅନୁଧାନ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ଏହି ଧାରା ରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଧାରା 476 ଅନୁଯାୟୀ ଆଦେଶ ଦେଉଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଅଧୀନସ୍ଥ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବ ।

(a) ଯେଉଁଠାରେ *ସାଧାରଣତଃ* ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକ ଉପସ୍ଥାପିତ ହୁଏ ।

(b) ଏପରି ପୂର୍ବତନ ନ୍ୟାୟାଳୟର *ଆବେଦନଯୋଗ୍ୟ* ଆଦେଶ କିମ୍ବା ଦଣ୍ଡାଦେଶରୁ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ମାମଲାରେ ପୂର୍ବତନ ନ୍ୟାୟାଳୟ ହେଉଛି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଏକ ଦୁଇଜଣିଆ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଖଣ୍ଡପୀଠ । ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ହେଉଛି ଏକମାତ୍ର ନ୍ୟାୟାଳୟ ଯେଉଁଥିରେ ଏକ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଏକ ଦୁଇଜଣିଆ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଖଣ୍ଡପୀଠର ଆବେଦନଯୋଗ୍ୟ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଏବଂ ଦଣ୍ଡାଦେଶରୁ ସାଧାରଣତଃ ଏକ ଆବେଦନ ରହିଥାଏ । ତେଣୁ, ଧାରା 195 (3) ର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଏକ ଦୁଇଜଣିଆ ଖଣ୍ଡପୀଠ ହେଉଛି ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର "ଅଧୀନସ୍ଥ" ନ୍ୟାୟାଳୟ ; ତଦାନୁଯାୟୀ ଧାରା 476 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଦୁଇଜଣିଆ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଖଣ୍ଡପୀଠର ଆଦେଶରୁ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏକ ଆବେଦନ ଉପସ୍ଥାପିତ ହୁଏ ।

ଏହି ଯୁକ୍ତି ରଖାଯାଇଥିଲା ଯେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆବେଦନ କରିବାର ଏପରି କୌଣସି ସ୍ବାଭାବିକ ଅଧିକାର ନାହିଁ ଏବଂ ଏହା ଯେ, ଏଠାରେ ରହିଥିବା ଏପରି ଅଧିକାରଗୁଡିକ ହେଉଛି ସେହି ଅଧିକାର ଯାହା ଏକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୀମିତ ଏବଂ ପ୍ରତିବନ୍ଧିତ ପରିସ୍ଥିତିରେ ସମ୍ବିଧାନଦ୍ୱାରା ସ୍ପଷ୍ଟରୂପେ ପ୍ରଦତ୍ତ ଅଧିକାର, ତେଣୁ ଏହି ନ୍ୟାୟଳୟରେ ରହିଥିବା ଏପରି ଆବେଦନଗୁଡିକୁ "ସ୍ୱାଭାବିକ" ରୂପେ ରହିଛି ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିନାହିଁ ।

ଆମେ ସହମତ ନୁହେଁ । ଏପରି ଯୁକ୍ତି "ସାଧାରଣତଃ" ଶବ୍ଦ ଉପରେ ଧ୍ୟାନ କେନ୍ଦ୍ରୀଭୂତ କରେ ଏବଂ "*ଆବେଦନଯୋଗ୍ୟ* ଆଦେଶ କିମ୍ବା ଦଣ୍ଡ" ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକୁ ଅଣଦେଖା କରେ । ଏହି ପରିଭାଷାକୁ ପ୍ରୟୋଗ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଆମକୁ ପ୍ରଥମେ ଦେଖିବାକୁ ହେବ ଯେ, ବିଚାରଧୀନ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏଆଦେଶ କିମ୍ବା ଦଣ୍ଡାଦେଶ ରହିଛି କି ନାହିଁ, ଯାହା ଆବେଦନ ପାଇଁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ । ଯଦି ସେପରି ନହୁଏ, ତେବେ ସେ ବିଷୟ ସମାପ୍ତ ହୁଏ ଏବଂ ଧାରା 476-B ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନ କରିବାର କୌଣସି ଅଧିକାର ନଥାଏ । ଯଦି ଅଛି, ତେବେ ଆମକୁ ଦେଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ସେହି

1954
ଏମ୍. ଏସ୍. ଶେରିଫ୍
ବନାମ.
ମାଡ୍ରାସ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ
ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ବୋଷ

ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକ "ସାଧାରଣତଃ" ଭାବରେ କେଉଁ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଉପସ୍ଥାପିତ ହୁଏ । ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ଏକମାତ୍ର ନ୍ୟାୟାଳୟ ଯେଉଁଥିରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଏକ ଦୁଇଜଣିଆ ଖଣ୍ଡପୀଠର ଆବେଦନଯୋଗ୍ୟ ଆଦେଶ ଏବଂ ଦଣ୍ଡାଦେଶ ଦାଖଲ ହୋଇପାରେ, ତାହା ହେଉଛି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ । ଅନ୍ୟ କୌଣସି ନ୍ୟାୟାଳୟ ନାହିଁ ଯେଉଁଥିରେ ଆବେଦନ କରାଯାଇପାରିବ । ଏହା ଅନୁସରଣ କରେ ଯେ, ସମସ୍ତ ଆବେଦନ ଯୋଗ୍ୟ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଓ ଦଣ୍ଡାଦେଶ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହା ହେଉଛି ସାଧାରଣ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଏବଂ ଫଳସ୍ୱରୂପ ଏହା ହେଉଛି ସେହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଯେଉଁଥିରେ ଏହିପରି ଆବେଦନ ସାଧାରଣତଃ ଉପସ୍ଥାପିତ ହୁଏ ।

ଯେହେତୁ ଆବେଦନ କରିବାର ଅଧିକାର ରହିଛି, ତା 'ପରେ ଏହି ବିଷୟର ଗୁଣବତ୍ତା ଉପରେ ବିଚାର କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ସେଠାରେ ଏକମାତ୍ର ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ବିଚାର ହେଉଛି "ନ୍ୟାୟ ସ୍ୱାର୍ଥରେ ଏହା ସମୀଚୀନ କି" ଯେ ଏକ ତଦନ୍ତ କରାଯିବା ଉଚିତ ଏବଂ ଏକ ଅଭିଯୋଗ ଦାଖଲ କରାଯିବା ଉଚିତ । ଏଥିରେ ଅନେକ ପ୍ରସଙ୍ଗଗୁଡିକର ଯତ୍ନଶୀଳ ସନ୍ତୁଳନ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ।

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ପ୍ରମାଣକୁ ଟିକିନିକି ଭାବେ ଯାଞ୍ଚ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ସାମଗ୍ରୀ ପ୍ରକାଶ କରିଛନ୍ତି ଯାହା ଉପରେ ଏକ ନ୍ୟାୟିକ ମନୋଯୋଗ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଭାବରେ ଏହି ଉପସଂହାର ପହଞ୍ଚିପାରିବ ଯେ ଏଠାରେ ଏକ ମାମଲା ଅଛି ଯାହା ଏକ ଅପରାଧିକ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଅନୁସନ୍ଧାନର ଆବଶ୍ୟକ କରେ ଏବଂ ନ୍ୟାୟର ସ୍ୱାର୍ଥ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଏହାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ତଦନ୍ତ କରାଯିବା ସମୀଚୀନ । ଆମେ ନିଜ ପାଇଁ ପ୍ରମାଣର ଯାଞ୍ଚ କରିନାହୁଁ ଏବଂ ଆମେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ମାମଲାଗୁଡ଼ିକର ଯଥାର୍ଥତା ଉପରେ କୌଣସି ମତ ପ୍ରକାଶ କରୁନାହୁଁ କିନ୍ତୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ ଏବଂ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତିଙ୍କ ବିବୃତ୍ତିକୁ ଯତ୍ନର ସହ ପଢ଼ିବା ପରେ ଆମେ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଇଚ୍ଛାଧୀନ କ୍ଷମତା ଉପରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାର କୌଣସି କାରଣ ପାଇନାହୁଁ । ଆମେ ଗୁଣବତ୍ତା ବିଷୟରେ ଏହାଠାରୁ ଅଧିକ କହିବାକୁ ଚାହୁଁନାହୁଁ କାରଣ ଆମେ ଉଭୟ ପକ୍ଷର ମାମଲାକୁ ପୂର୍ବାନୁମାନ କିମ୍ବା ପକ୍ଷପାତ ନକରିବାକୁ ଚିନ୍ତିତ । ଧାରା476 ଅନୁଯାୟୀ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ବିଞ୍ଚ ବିଚାରପତିମାନେ ମଧ୍ୟ ନିଜର ଆଦେଶରେ ନିର୍ଭୁଲ ଭାବେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ଅବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦୋଷ କିମ୍ବା ନିର୍ଦ୍ଦୋଷତା ଉପରେ କୌଣସି ମତ ପ୍ରକାଶ କରୁନଥିଲେ ।

ଶୁଣାଣି ସମୟରେ ଆମକୁ ସୂଚନା ଦିଆଯାଇଥିଲା ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ ସମାନ ତଥ୍ୟରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ଆଉ ଦୁଇଟି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ବର୍ତ୍ତମାନ ବିଚାରାଧୀନ ରହିଛି । ଗୋଟିଏ ହେଉଛି ଅନୁଚିତ୍ ଭାବରେ ଆବଦ୍ଧ କରି ରଖିଥିବା ହେତୁ କ୍ଷତିପୂରଣ ପାଇଁ ଦୁଇଟି ଦେୱାନୀ ମକଦ୍ଦମା । ଅନ୍ୟଟି ହେଉଛି ଭାରତୀୟ ଦଣ୍ଡ ସଂହିତା ଧାରା 344 ଅନୁଯାୟୀ ଦୁଇଟି ଅପରାଧିକ

ମକଦ୍ଦମା, ଅନୁଚିତ ଭାବରେ ଆବଦ୍ଧ କରି ରଖିବା ପାଇଁ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ସବ୍-ଇନ୍ସପେକ୍ଟରଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଗୋଟିଏ ଲେଖାଏଁ । ଏହା କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଏହି ମାମଲାଗୁଡ଼ିକର ଏକକାଳୀନ ମକଦ୍ଦମା ଅଭିଯୁକ୍ତମାନଙ୍କୁ ଲଜ୍ଜିତ କରିବା।କିନ୍ତୁ ଆବେଦନଟିର ଶୁଣାଣି ପରେ ଆମେ ସୂଚନା ପାଇଲୁ ଯେ କାଗଜପତ୍ର ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବା ପରେ ନୂତନ ଅଭିଯୋଗ ଦାଖଲ କରିବାର ସ୍ୱାଧୀନତା ସହିତ ଦୁଇଟି ଅପରାଧିକ ଅଭିଯୋଜନ ବନ୍ଦ କରାଯାଇଛି, କାରଣ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ଆବେଦନ ଉପରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନଥି ଉପଲବ୍ଧ ନଥିଲା । ଯେହେତୁ ଏହି ଅଭିଯୋଜନ ବର୍ତ୍ତମାନ ବିଚାରାଧୀନ ନାହିଁ, ସେମାନଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆପତ୍ତି ଉଠୁନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଆମେ ଦେଖିପାରୁ ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନର ଅପରାଧିକ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ଏକକାଳୀନ ଅଭିଯୋଜନ ଯେଉଁଥିରୁ ଏହି ଆବେଦନ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏ ଏବଂ ଦେୱାନୀ ମକଦ୍ଦମା ଅଭିଯୁକ୍ତମାନଙ୍କୁ ଲଜ୍ଜିତ କରିବ ତେଣୁ କେଉଁଟିକୁ ସ୍ଥଗିତ ରଖିବା ଉଚିତ ତାହା ଆମକୁ ସ୍ଥିର କରିବାକୁ ପଡିବ ।

ଦେୱାନୀ ଏବଂ ଫୌଜଦାରୀ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ମଧ୍ୟରେ ଆମର ମତ ହେଉଛି ଯେ ଅପରାଧିକ ମାମଲାକୁ ଅଗ୍ରାଧିକାର ଦିଆଯିବା ଉଚିତ । ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଭାରତର ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟମାନଙ୍କରେ କିଛି ମତଭେଦ ରହିଛି । କୌଣସି କଡ଼ାକଡ଼ି ନିୟମ ଧାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଦେୱାନୀ ଏବଂ ଅପରାଧିକ ଅଦାଲତରେ ପରସ୍ପର ବିରୋଧୀ ନିଷ୍ପତ୍ତି ହେବାର ସମ୍ଭାବନା ଏକ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ବିଚାର ବୋଲି ଆମେ ବିଚାର କରୁନାହୁଁ । ଆଇନ ଏପରି ଏକ ପରିସ୍ଥିତିକୁ ସମ୍ଭାବନା କରେ ଯେତେବେଳେ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଗୋଟିଏ ନ୍ୟାୟାଳୟର ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ଅନ୍ୟ ଉପରେ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ କରିବାରୁ ନିବୃତ୍ତ ରହେ, କିମ୍ବା ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ହୁଏ, କିଛି ସୀମିତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବ୍ୟତୀତ, ଯେପରିକି ଦଣ୍ଡ କିମ୍ବା କ୍ଷତିପୂରଣ । ଏଠାରେ ଏକମାତ୍ର ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ବିଚାର ହେଉଛି ଲଜ୍ଜାଜନକ ହେବାର ସମ୍ଭାବନା ।

ଆମ ପାଇଁ ଆଉ ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କାରଣ ହେଉଛି ଯେ ଏକ ଦେୱାନୀ ମକଦ୍ଦମା ପ୍ରାୟତଃ ବର୍ଷ ବର୍ଷ ଧରି ଚାଲିଥାଏ ଏବଂ ଏହା ଅବାଞ୍ଛନୀୟ ଯେ ଏକ ଅପରାଧିକ ଅଭିଯୋଜନ ସମ୍ପୃକ୍ତ ସମସ୍ତ ଅପରାଧ ବିଷୟରେ ସବୁକିଛି ଭୁଲିଯିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅପେକ୍ଷା କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଜନସ୍ୱାର୍ଥ ଦାବି କରେ ଯେ ଫୌଜଦାରୀ ନ୍ୟାୟ ତ୍ୱରିତ ଏବଂ ନିଶ୍ଚିତ ହେବା ଉଚିତ; ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକ ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ମନରେ ସତେଜ ଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦୋଷୀକୁ ଦଣ୍ଡ ଦିଆଯିବା ଉଚିତ ଏବଂ ନିରପେକ୍ଷ ବିଚାର ସହିତ ଯଥାଶୀଘ୍ର ନିର୍ଦ୍ଦୋଷକୁ ମୁକ୍ତ କରାଯିବା ଉଚିତ । ଅନ୍ୟ ଏକ କାରଣ ହେଉଛି ଯେ, ବିଶ୍ୱାସ କରିବା ପାଇଁ ସ୍ମୃତିଗୁଡ଼ିକ ଅତି କ୍ଷୀଣ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜିନିଷଗୁଡ଼ିକୁ ଅଣଦେଖା କରିବା ଅବାଞ୍ଛିତ । ଏହା, ଯାହା ହେଉନା କାହିଁକି, ଏକ କଡ଼ାକଡ଼ି ନିୟମ ନୁହେଁ । କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ

ମାମଲାରେ ବିଶେଷ ବିଚାର ଗ୍ରହଣ କରିବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ଅଧିକ ସମୀଚୀନ ଏବଂ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ କରିପାରେ । ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, ଧାରା 476 ଅନୁଯାୟୀ ଦେୱାନୀ ମାମଲା କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ ଅପରାଧିକ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଏହାର ସମାପ୍ତିର ଅତ୍ୟନ୍ତ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇପାରେ ଯେ ଆଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିବା ମକଦ୍ଦମାକୁ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଦେବା ପାଇଁ ଏହାକୁ ସ୍ଥଗିତ ରଖିବା ଅଯୌକ୍ତିକ ହୋଇପାରେ । କିନ୍ତୁ ଏହି ମାମଲାରେ ଆମର ମତ ହେଉଛି ଯେ ଫୌଜଦାରୀ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଶେଷ ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦେୱାନୀ ମକଦ୍ଦମା ସ୍ଥଗିତ ରଖିବା ଉଚିତ ।

ଏହାର ଫଳସ୍ୱରୂପ, ଆବେଦନଟି ଖାରଜ ହୋଇଗଲା ଏବଂ ଏହାକୁ ଖାରଜ କରିଦିଆଗଲା, କିନ୍ତୁ କୌଣସି ଖର୍ଚ୍ଚ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରାଯାଇନଥିଲା । କୋଏମ୍ବାଟୁର ଅଧସ୍ତନ ବିଚାରପତିଙ୍କ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ 1951 ମସିହାର ସଂଖ୍ୟା 311 ରୁ 314 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦେୱାନୀ ମକଦ୍ଦମାକୁ ଭାରତୀୟ ଦଣ୍ଡ ସଂହିତା ଧାରା 193 ଅନୁଯାୟୀ ଅଭିଯୋଜନ ଶେଷ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସ୍ଥଗିତ ରଖାଯିବ । ଯେହେତୁ ଅବେଦନକାରୀ/ବାଦୀମାନେ ଏଠାରେ ପକ୍ଷ ଅଛନ୍ତି, ତେଣୁ ଏପରି ଆଦେଶ ଦେବାରେ କୌଣସି ଅସୁବିଧା ନାହିଁ । ବିଶେଷ ଅନୁମତି ପାଇଁ ଆବେଦନ ଖାରଜ କରାଗଲା ।

ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରାଗଲା ।

ବିଶେଷ ଅନୁମତି ପାଇଁ ଆବେଦନ ଖାରଜ କରାଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର :
ରାମଚନ୍ଦ୍ର ସାହୁ,
ଅନୁବାଦକ,
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।